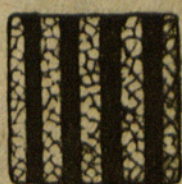
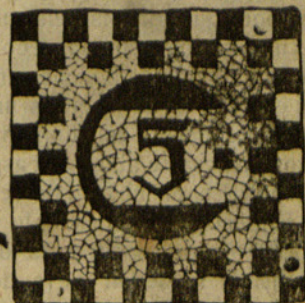

METRALLA

[Surt el divendres

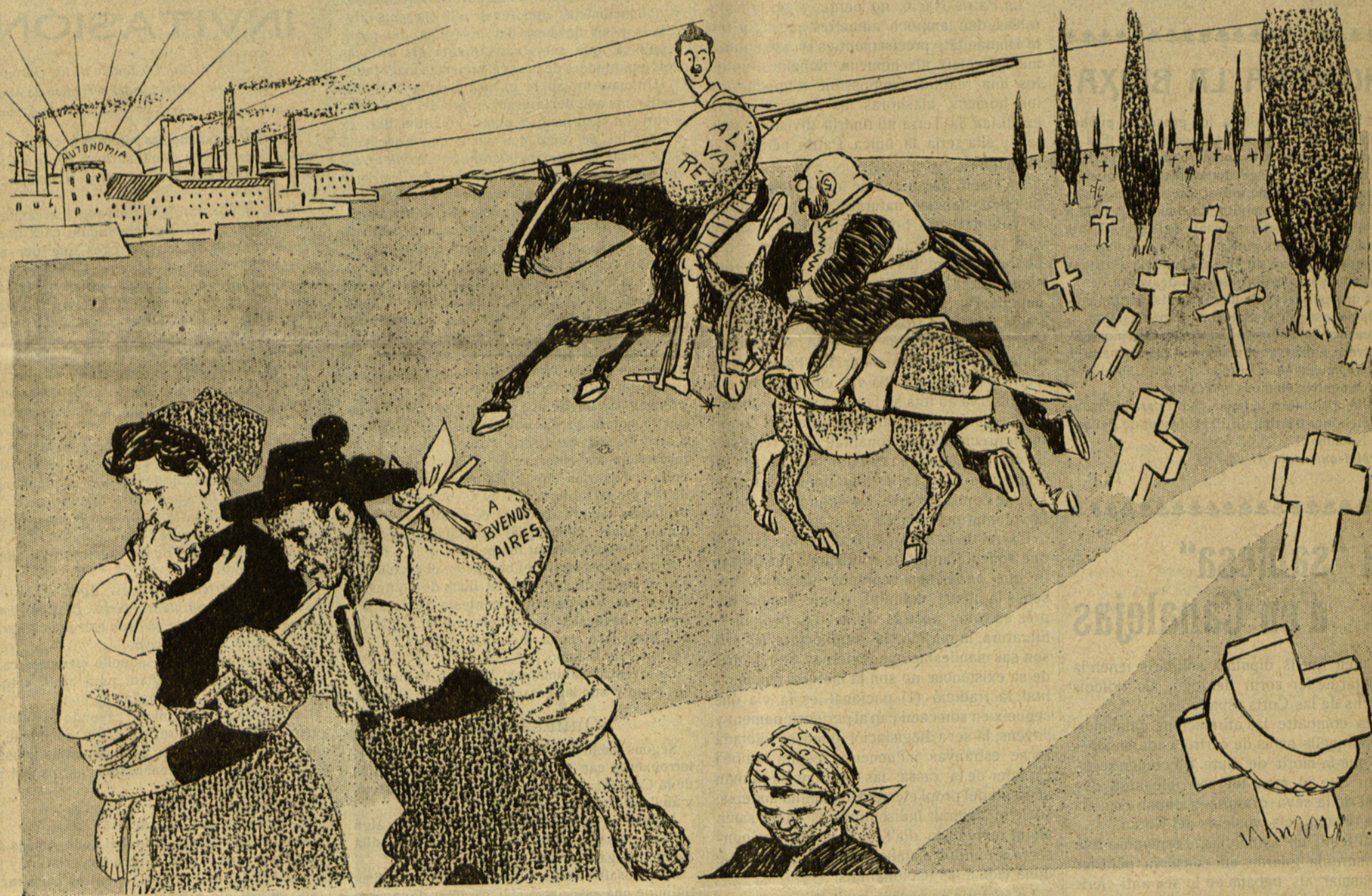

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en matèries religioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

Baix S. Pere, 2 bis, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

¡Sempre Quixots!

El Quixot-Alvarez: —Apunta, Canalejas..... Castilla es grande; los catalanes son unos mediocres.
L'emigrant: —Dónem la ma, fill meu..... y tu no ploris, esposa, ¿no veus qu'en aquest cementiri ens hi moríriam de gana.....?

El debat parlamentari

S'han vist ja les primeres manifestacions del resultat del moviment solidari de Catalunya. Els homes il·lustrats, eloqüents y d'honradesa que'ls catalans hem portat al Congrés d'Espanya han sigut tota una revelació pels polítics espanyols que á copia d'ignorar coses arriben fins á ignorar el valor y l'esser de la més important d'aquests pobles que componen l'Estat espanyol. Ells han fet

veure als homes dels nostres governs com en aquest recó de la Península hi havia elements valuosos quina existencia assegura tot el valer d'un poble. Aquí ahont s'havia cregut que tot lo més escullit y distingit era lo que's destacaba á la capital del centre; aquí ahont els alucinats veyen á n'aquella gent com á lo millor ab que podien comptar y els de reflexió serena els senyalaven com á una prova dels llurs pessimismes perquè's pensaven que després d'ells ja no hi hauria res més que fos aprofitable; aquí s'han posat de relleu unes condicions y merits qu'eren ignorats y que son l'esperansa d'una vida nova. En aquest fet, qu'ha sigut determinat per

Solidaritat catalana, tothom hi está conforme. La premsa madrilenya de tots els matissos y els polítics de tots els partits han estat completament d'acort en aquest punt. Aquella ha publicat entusiastes elogis dels representants de Catalunya y ha comparat á alguns d'ells ab els més célebres personatjes de la nostra vida política; aquets han tingut per ells les més laudatories frases y els més encomiastichs judicis. Donchs bé; aixó es lo que demostra tota la virtualitat de les nostres aspiracions justificant tot lo qu'han dit els diputats solidaris, y aixó es, també, lo que desfá les ridícoles paraules dels que inutilment han pretingut refutarlos.

Lo que ls enemichs de Solidaritat, y sobretot el republicà aygualit Sr. Melquíadez Alvarez, han dit no es més que lo que sempre havien manifestat els adeptes al actual sistema centralista. En el fons, y fins en la forma de llurs discursos, hi ha la clàssica colecció de mots llampants d'un lirisme patriòtic passat de moda á que sempre ens han tingut acostumats aquells, y sobre tot aixó, el nostre poble s'ha pogut tornar á convencer del garrfal desconeixement qu'aquells senyors tenen de la nostra situació.

En cambi els nostres han portat á n'aquella sala del Parlament espanyol la veu d'una idea nova y d'una esperansa radiant que

s'ha destacat per l'horitzó que tots veyen negre y han fet sentir les paraules del seny y del bon sentit sobre les qüestions interessants de la nostra actualitat.

Aquells han parlat per l'inspiració de la que tots coneixem degraciament; han tornat a confondre la Patria ab el centralisme han ajudat a sostenir lo que la civilització moderna, ab les seves orientacions franca-ment descentralisades, ha titllat de perill gravíssim pera la vida dels pobles.

Els diputats solidaris han sigut els heralds de la època que comensa; els qui han exposat idees noves y concepcions fecundes.

No hi ha perque, donchs, entretenirse en dir si entaven a no acertats uns y altres en tal o qual concepte dels llurs discursos. N'hi ha prou en ficarse ab aquest aspecte general del debat. En éll hi hem de veurer, no més, dues tendències en oposició: lo vell y lo nou. Lo primer representat pels defensors del centralisme, lo segon pels de Solidaritat catalana.

Y si a n'aixó hi anyadim tant sols, que el centralisme es tot allò de qui en tenim tant numeroses y fatals experiències y la Solidaritat una aubada que neix cantant un himne de renovació; si sols hem de recordar que l'un es la afirmació d'una desgracia y l'altre la protesta que vol remeiarla; haurém de dir al poble: Després de lo que has sentit tu mateix escolleix.

NUBIANA LA BAIXA

La veu d'Arlequin s'ha fet grossa, el públich insubstancial ha escoltat, aplaudien... ¡Era el compare predilecte, el compare més xerraire, el més atrevit, el més àgil, aixerbit per les mostres de simpatia! Deia paraules: joh, sa funció habitual! Y sempre el tamboril, dissimulant la buidor de dintre... Ara canta: oh, canta Arlequin,—canta una raça morta, una gloria mentida, a la llum esblaimada del clar de lluna! Canta la Patria, y l'emoció dels bons burgesos, se desvetlla.

Els que permeten l'emigració, els que fan morir als pagesos de Andalusia—*visca Castella!*

Y encara els somnis: una influència mundial, un altre vegada els inquisidors y els dramaturgs negres imposantse a Europa: ¡Visca Castella, el gran cementiri, l'immens *spoliarium!*

Y allà, a Nubiana la baixa, 's prepara la *taran-tella* en honor d'Arlequin, el professor de Pedanteria Nacional.

...¡Mel-qui-a-des Al-va-rez!

D. R.

La "sabiesa" d'en Canalejas

Se veu que'ls diputats solidaris tenen la propietat de fer sortir de fogó, als ridícols polítichs de las Corts espanyolas.

Pera combatre las afirmacions catalanes, claven aquells sabis de cartró, cada ensopagada que fa morir de riure. Se creuen segurament que al mon tot son infelissos que devant de la seva oratoria s'ajupan com els moros al sentir els versícols del Korán.

Aquí teniu en Canalejas, l'esperansa que la monarquia guarda en conserva pera fer entusiasmar als babaus ab lo seu anti-clericalisme escrofulós y ab la seva democracia realista; combatent la personalitat de Catalunya, ab una mena de frases buydas, que aquí en nostra terra, han passat ja de moda, no sols entre'ls intellectuals, sinó entre la mateixa massa de gent poch ilustrada.

¿Voleu saber com definia la Patria? Donchs escolteu, y no us trenqueu de riure.

«La Patria es producte d'un teixit de sentiments que s'infiltra en la vida dels pobles y's fonen en l'istoria».

¿Ho heu llegit bé? No es un teixit de disbarats, es un teixit de sentiments. ¿Qui teixeix aquets sentiments? ¿Qui inventa aquets sentiments? ¿Qui's infiltra en la vida dels pobles? ¿com se poden fondre sentiments en la historia, si l'istoria no es res més que una relació de fets passats?

Ab aquestas senzillas preguntas podeu

veure ben clar, que en Canalejas, volguentse sortir de las vulgaritats dels patrioters de la *Marcha de Cádiz*, s'ha ficat en un carreró sense sortida, ha lligat un conjunt de paraules sense solta, y ab la fé d'un ignorant presumit, ens ha dit: *aixó es la patria, jo ho dich, y heu de creurho.*

Pero aquí, no portem ja llana al clatell, aquí fins els més llechs, sabem que no hem de creure als de Madrid, per més polítichs que siguin; aquí creyém las cosas quan las hem observadas, quan las hem estudiadas, quan las hem experimentadas; per ells la Patria es el Rey, per ells la Patria es la bandera, per ells la Patria son las fronteras.

Per nosaltres la Patria, es la Naturalesa.

La Patria, com son nom indica, es independent de la voluntat dels homens, anterior y superior als Reys, a las banderas y a las fronteras. Una patria que pugui canviarla l'espasa de un conqueridor, els protocols d'un diplomátich, lo casament d'un rey, la voluntat dels ciutadans, no es Patria: es Estat, es federació, es confederació, es monarquia, es república, es imperi, es reyalme; pero may, jamay, Patria. Podré jo naturalisarme a Fransa, a Inglaterra, a la Xina, però may deixaré d'esser catalá: legalment seré francès, inglés ó xino, però naturalment, y mal que'm pesés, may deixaria d'esser catalá, fins oblidant la llengua dels meus pares.

La Patria-Nació, no perque sigui la Naturalesa, deu tampoch admetres que sigui tota la Humanitat; precisament es lo que naturalment divideix als homens, donchs si un dia fos una realitat, l'impossible d'igualar tots los homens, alashoras las nacionalitats no existirían, la Terra no tindria divisions naturals y ella seria la única Patria pera tota la Humanitat.

La Nació deu buscarse en aquell conjunt de circumstancias naturals, independents de la voluntat dels homens, degudas a causas que la inteligencia no ha descubert y que perduran entre las etats y'ls sigles, y que subsisteixen sobre las invasions y sobre'ls imperis. Busqueu l'exemple de la nacionalitat jueva, sense un tros de terra ahont posar sa planta, desterrada de sa regió, perseguida, malehida, escampada per tot l'ample de la Terra y no obstant ella viu, ella existeix, ella 's conserva ab tota sa fesomia propia, ab tots sos caràcters peculiars, ab todas las condiciones precisas de nacionalitat; ni las religions, ni els despotismes, ni l'odi popular, ni las ambicions, ni'ls sigles, han pogut destruírla. Es que contra lo que es natural, res hi pot la voluntat del home.

L'arrel de la nació, no la constitueixen més que aquell conjunt de condiciones que forman lo que anomenem caràcter nacional, que sense la nostra voluntat, quede sempre imprés en todas nostras obras. La llengua, la literatura, la música, la arquitectura, las arts son sas manifestacions externas, son probas de sa existencia, no son la mateixa nacionalitat; la tradició (1) nacional es la vía que segueix en son camí cap al perfeccionament y l'avens; la seva legislació, quan es dictada sense estranyas influencias, respira també'l caràcter de la rassa; las costums se forman al escalf del propi element; la familia mateixa, societat natural, indiscutible, es l'arca santa ahont reviu cada dia'l foch sagrat que conserva y purifica l'ambient inmodificable que dona vida a las nacionalitats.

La Historia no es més que'l llas que uneix una generació ab las avantpassadas, sense ésser capassa de ser base de cap nacionalitat, els sentiments neixen precisament del esperit de la colectividad nacional, que'ls rebutja ó admet segons s'avinguin ab son caràcter nacional. May poden donchs els sentiments esser causa de sa mateixa causa.

W. MARGARIT.

(1) Entenguis aquesta paraula en lo seu verdader sentit, no en lo que li han volgut donar els polítichs.

Demà fulla extraordinaria de METRALLA a la memoria d'en Clavé.

Cops al bulto

Proves, Lerroux, y no paraules

Retallém de *La Campana*:

«No es treballant baix la base d'una contractació lliure com s'explota a las personas, senyor Lerroux. Vosté ho sab millor que ningú com se las explota: vosté que ha fet de la política un negoci descarat; vosté que treu diners de tothom, dels pobres y dels richs, dels republicans y dels monárquichs: vosté que no realisa un acte sense que la opinió pública's preguntin: «¿Quánt li reportará? ¿Qui pagarà?» vosté que, segons en Claudio Frollo, va venir a Barcelona a la conquesta del *Foie gras*; vosté, de qui ningú voldrà creure, per més que li jurin, que haja fet la ridícula campanya en favor d'en Ferrer, de franch y per pura humanitat, porque'l seu zel en pró d'en Ferrer qu'es rich, contrasta ab la passivitat que ha guardat ab el pobre company Herreros, a qui hauria pogut salvar del empresonament ab sols prestar una senzilla declaració, una declaració acomodada a la veritat, a que l'obligavan la llealtat y l'honor.

«Al Sr. Lerroux l'hem conjurat una y cent vegadas a donar explicació de la seva gestió en *Casa del Pueblo* del carrer d'Aragó, societat anònima, regida per uns Estatuts que tampoch se compleixen, subjecta ademés a las prescripcions del Códich de Comers que no's tenen en compte, y de la qual també'l Sr. Lerroux se n'ha fet amo, en perjudici d'una part dels accionistas y obligacionistas que tenen allí els seus interessos y en desdoro del bon nom del partit republicá, que serveix d'etiqueta als tráfecs dels explotadors de la seva paciència inagotable.

«Ultimament, ab la excusa d'enviar a Madrid testimonis que declarassin en pro del Sr. Ferrer, s'obrí una subscripció popular, y céntim darrera de céntim, se reuni una suma que s'acosta a 3,000 pessetas. Hem preguntat com s'havia invertit aquesta suma, quins testimonis l'utilisaren y quin servey positiu prestaren aquests testimonis al Sr. Ferrer... y se'n contesta ab la qüestió d'Ayerbe».

¡Ah! no; que no esperin rahons, ni arguments ni proves els Srs. de *La Campana*, ni ningú, de en Lerroux. Aquest fulano inventor de un vocabulari de taberna aprés en els tuguris dels barris baixos de la vila y corte, es un fulano que calla com un mort quan se li demanen comptes, y s'arronsa com un cuch quant s'li ofereix controvèrsia. Parlem per experiència; el coneixem a fons; ab els qui poden arrancarli la careta devant del poble, que son moltissims, no hi vol res y es compren; ell sap que te una petita massa de estúpids que lo mateix serveixen per anar a fer el ridícol a Madrid, com per anar a cobrar el duro portant la candela als enterros de primera, quins tal volta el deixarien devant les proves irrefutables de la seva farsanteria y de la seva política acomodaticia sempre al servey de polítichs monárquichs sense conciencia, aduhydadas pels seus contravariantes devant del poble.

Y per aquest motiu, el bravucón, el revolucionari de pasta de marenga, en lloch de contestar ab rahons y arguments, contesta sempre ab insults y bestiesas propias dels impotents, dignes dels enemichs de la moralitat política, de la Veritat y de la Rahó.

La invenció calumniosa, la farsa, la mentida, han sigut y son las características d'en Lerroux.

¡Quin sarcasme!

Segons hem llegit el día de la sortida dels lerrouxeros cap a Madrid, la banda de música de la *Creu Roja* els anà a despedir a la estació, y ab l'uniforme de la associació.

Aquest fet es senzillament un sarcasme; algú 'ns dirá potser que dita banda va a tot arreu allà ahont la llogan, sens mirar colors polítichs.

Pero nosaltres diém y sostenim que ab el distintiu de una associació del caràcter de la *Creu Roja* no pot anar la banda esmentada a tot arreu.

Pot anar si volen, a despedir republicans, carlins, nacionalistas, etc., etc., pot anar fins a tocar peteneras al Paralelo, pero no pot anar lluhint el distintiu honorable de la *Creu Roja* símbol de la Humanitat y de la Pau, a despedir lerrouxeros.

Es un sarcasme, repetim, que els socis de una associació que fa poch temps han tingut de recullir pels carrers a las victimas del lerrouxisme, a la sortida de las Arenas, y a Hostafranchs per exemple, vagin a despedir ab el mateix distintiu ab el qual reculliren els ferits, als causants de la sangvessada peraquellas victimas.

Ens sembla que la seriefat y sobretot el fi perque fou creada la *Creu Roja* mereix una mica més de cuydado que el demostrat per la seva banda de música en l'acte de referencia.

Si els músichs hi volían anar, ben lliures eran, però aixó sí, sense el distintiu de la *Creu Roja*. Y per avuy prou...

Rius.

A VALENCIA

SALUTACIÓ

Canteu, germans y que Valencia tota desperti en un gran himne a Llibertat, canteu, canteu, que Llibertat ne sia suprema aspiració del vostre cant.

Diheu a les Nacions d'Hispania terra que's hora de qu'esgranin l'himne sant, que's l' hora del triomf de la Justicia, que'l jorn de l'esclavatje es acabat.

Qu'es temps de redempció; que les cadenes devinguin amorós y suau abrá; vergonya, ay! pels homes y les terres que suportin pacífichs llurs dogals.

Canteu, canteu, que l'ideal s'apropa, trontollin tiranies al crit de fora esclaus, trontollin ab estrepit y caiguin fetes runes com símbols vergonyosos d'un altre temps passat.

Diheune, sí, diheu a les Nacions d'Iberia que cantin ab nosaltres el nostre bell cantar, que ajudin a bastirne l'Iberia lliure y forta, l'Iberia forta y lliure y triomfant.

METRALLAIRE

INVITACIÓN

A Don Clodoaldo de los Garbansos director del periódico de Madrid «Ejército y Armada.»

Sañort: Repasando sus selebres escritos, emos tenido, una ideya: combidarlo a venir a Catalunya para hacer lo ca dise uste, «Negosi, negosi y negosi.»

Vanit, noble varón; Vanit que los catalanes siempre generosos hos combidan, para aseros rico a cuestas de los borregos que por aqui encara ay.

Achacaremos una barraca en el ex-imperio ¡ay! del camarada de vos, el ex-emperador ¡ay! de el Parelelo, aserca del Circo Español cramado, y allí cauto nuevo Rama-Sama hos enseñaremos al publico.

A la puerta posaremos un llatrero ca dira: «Fanómano moderno. Abia, crida y s'anrabia. Coma, como una parsona y ascriba como un gato.

Sabe hablar y tancar los ocos y la llengua como el Señor Toribio. Y si está d'umor, canta la Marcha de Cadiz, Peteneras, y el Fandango, eso segons els llonguets que li tirareis.

Novadat nunca bista. Solo por 8 días, doncas ba de paso para San Boy del Llobregat.»

Mientras tanto un ombre bestido da pallaso anirá disiendo:

—Vayan entrando, señores. Aquí verán una cosa extraordinaria nunca bista. Dies séntimos l'entrada. Esta y l'otra. ¡Vayan entrando señores, que sino no hi serán a tiempo!

Y ya verá uste como aquello paracerá ca lo den. La quente s'ampañará para berlo y todo serán ampentas y trepichadas de pié.

Las perras gordas anirán cayendo ca será un gusto. Uste s'engrexará, ca ya le combiene, y nosotros farém cuartos para pagar las fianzas, ca también nos combienen, (los cuartos ¡eh! no las fianzas).

Pero uste nos decirá:

—¿Peró yo ca aré, allí dentro?

Muy sansillo. Despullado dal todo, nomás ab una fulla a cada cantón, cojará una criatura y se l'ampasará de vivo en vivo, mientras anirá raciando, el artículo *Era catalana*.

Ya be que esto es muy sansillo. Al mismo tiempo que trabacará, guañará dineros y s'atipará. No todos los catalanes pueden desir lo mismo.

Asta el suyo tocayo, D. Clodoaldo, de «La Vida es Sueño», le tendrá enveja. Si no quiere venir solo, puede convidar al Melquiades.

Cuando la gente del Paralelo, l'ayan bisto prou, nos lo portaremos en una gabia a enseñart por los pueblos dn Catalunya, en los embalados de las fiestas mayores.

Los payesos bendran a currúa echa, a bert a este ico del Quijote y del Sancho Pansa en profeson.

Y cuando a la cabeza de unos cuantos años, se entorne a su pueblo, carregado de dineros, no tendrá nascidat d'ascribirt mas burradas a su periódico, para comprart sigrones.

¡Benit, noble senyort, benit, que reyiremos muy muy!

EME.

La organització dels catalans per la lluita obrera

La Política de Vida

(Carta oberta als obrers de Catalunya)

Heu d'estar sempre ajudant als polítics i el vostre servei, mai agraïts de seran sempre inútils? Tots regoneixeu, individualment, la misèria d'una situació de feina; però, en conjunt, us deixeu seduir per les boniques paraules, les boniques promeses, els bells somnis d'un pervindre anuntat pomposament pels redentors. Enlayrant d'uns quants pel vot d'un poble: no es pot fer la política?

En el sentit corrent dels mots, vosaltres no heu d'estar ajudant als polítics: la política i els vostres interessos són coses inconciliables. Però enteneu bé, la política dels altres, no la vostra política: vosaltres en teniu una, política, la vostra, la de l'obrer. Y es aquesta la que heu de fer, la que heu d'intentar al menys, per tots els medis.

Un dia o un altre, sentireu en els vostres cors la forsa de dues veritats: forsa que avui sou els vostres germans d'Europa i d'Amèrica envers la política. La primera d'aquestes veritats se refereix al treball; la segona, a la política.

Treball... Terra... són coses importants, us sembla? Val la pena d'estimar-les, de defensar-les, de reclamar-les i fins de morir per elles?

La política, amichs meus, hauria d'esser així: jo m'atreveria a definirla: la lluita per aconseguir que valguin la pena d'obtenir-les fins pel sacrifici de la vida. M'equivoco completament si, en aquestes paraules, i en les idees que enclouen, no teniu els medis pera distingir i classificar «redentors, amichs del poble,» «etzetera, separant-los de la vostra via. Si política es lluita, y lluita digna del sacrifici de la vida, dieu-me francament: ¿val la pena de morir per un diputat, encara que sigui el diputat de la República? ... Però per defensar el troc de terra y la voluntat de treballar, val la pena de morir: treball y terra ja són la vida, ja constitueixen la vida dels homes, no tenin treball y no tenin terra, es condemnar-se a morir. La lluita pel dret al treball y la lluita pel dret a la terra formen, donchs, les bases de la verdadera política.

La «vostra política» es una cosa seria: no una paraula, sino un fet ineludible: el fet de viure, —es dir el fet de voler viure. Política es una afirmació voluntaria de la vida.

Terra... Treball... la vida es així. La terra es l'aliment, la terra es el vestit, la terra es el luxe y l'art, la terra ho té tot, la terra ho dona tot a l'home que la treballa. Un home, —un treballador—es ja la terra, coneixent-se a si mateix, prenent consciència de si mateix: y així Treball es Terra y Terra es Treball: qui afirma l'un, afirma l'altre: afirma la Vida.

Heus-aquí la gran qüestió vostra: tot lo demés es accessori. Als que us prometen l'adveniment de coses noves, digueu-lhi: doneu-me la terra. Al que us demana les vostres forces per la pròxima República, dieu: per obtenir la terra vull les forces meves. Al que us demana el vot: —el meu vot es per la terra. Al que us promet un càrrec: —no vull càrrecs, vull la terra. Es a dir, vull la Vida, la Vida meua.

Al que us parla de la rebaixa del pá, de la pujada dels cambis, dels estalvis del «Tresor Nacional», de la protecció a l'indústria, etc., dieu-li: vull quelcòm més solit, més fecund, més ferm y estable: vull la terra. Contra el que us parla de llibertat, —sempre la llibertat de la terra. Contra el que us parla d'igualtat, —sempre l'igualtat fondata en la possessió de la terra. — La fraternitat dels homes, ja hi es, en el vostre programa, després de totes aquestes afirmacions.

El món està pot-ser iniciant-se en el camí d'una Política de Vida, contra la política de morts que ha fet de la terra un cementiri y de l'història una necrologia.

DIEGO RUIZ

De l'intervenció de l'obrer en el Municipi

Avuy qu'apar tot Catalunya entri a la vida política donant noves orientacions a la mateixa; que tenint consciència de la seva llibertat, lluita ab brahó perque aqueixa sia efectiva, crech que realment s'imposa la formació d'un partit obrer català, més ben dit, UNA SOLIDARITAT D'OBREERS CATALANS.

L'actual, ab tot y esser tant heterogènea, està mancada d'aquest element y aduch essenthi, per res alteraria'l fi de l'altra.

Ja qu'aqueixa hauria d'esser vers noves orientacions socials que a la vegada de tenir en esperit el regoneixement complet de l'autonomia en tota sa integritat: regió, municipi, individu, lluytats ardidament per conseguir un'organització social més perfecte.

De res serveixen els sindicats y cooperatives actuals car l'isolament en que viuen fa que tota lluita resulti estèril. Cal agrupar-les, solidaritzar-les y formar un immens partit que descendeixi en el terreny polítich.

Que be prou li donareu vostre fisonomia, vostre programa. Que sigui extens, immensament extens, qu'evolucioni a mida de vostres necessitats fins conseguir el millor benestar possible.

Are convé, únicament com a medi, qu'entrin els obrers en la política—política vostra—fitant els ulls com a gran element de lluita, com el primer element de lluita, en el Municipi.

Quina font més abundosa cal esperar-ne! Ell ha d'esser qui fecundi les grans obres.

A ell ha de recórrer tot sindicat que representi treball sia en l'ordre que sia.

A son cambi el Municipi vos avançarà capital.

Tenint el medi, totes les obres, explotacions de tracció, aygues, llum, força, comunicacions, construcció, serveys, en fi, tot, absolutament tot, vindria a vostres mans.

En possessió d'ells, farieu vostres totes les petites indústries que indiscutiblement són necessaries per la explotació de tals serveys.

Baix sa protecció ajudariau als sindicats que no tenint cap relació directe ab els treballs de caràcter comú podrien lluitar ventajosamente: maquinaria, fundicions, mines, canteres, etc, etc.

Obrireu els fonaments per la futura ensenyança canviant el modo d'esser actual de les Societats benèfiques, de socors, retirs, accidents, etc, etc.

Quina renovació més fonda!

Foreu els vers productors. A mida mida desapareixerien arreu aquest nombrós estol de traficants de petits negocis que com tènaculs xuclen la sanch de tants y tants mils: així es, tot qui cambia especies vivint del benefici.

Educariau al poble, als vostres, vers noves lluytes.

Els hi facilitariau, sobre-tot, medis per llur consecució.

Heu de descendir al terreny práctic car vostre problema, el de vida, no n'admet d'altra.

Y'ls catalans, tot Catalunya, te'l deber d'evolucionar vers un ideal hermós, gran, humà, fonament humà!

JOAQUIM HORTA

La cultura en l'obrer

Crech que hi ha coses que per molt que's repteixin sempre son noves. Els obrers necessiten que se'ls hi refresqui la memoria ab tot allò que'ls hi es convenient, y sigui un profit pel seu millorament social y econòmic, com a base fundamental y indispensable pera la vida.

Els obrers, per regla general, son apàtics, olviden ab molta facilitat les seves propies obligacions, y s'entregan de ple, empleant les seves energies, en coses d'ordre secundari, donat a la posició social qu'ocupen en la vida dels homes.

Ilusionats la generalitat dels obrers, no tots, en assumptes verdaderament insustancials, se deixan portar per la corrent perillosa de negatives orientacions, y s'encisen devant la forma abstracte d'un ordre polítich, com si'l problema de la vida tingués solucions satisfactories, en la forma, més o menys acomodaticia, que en l'ordre polítich altera la vida dels homes y dels pobles. En tots temps, la lluita del dret a la vida ha sigut lo que més ha preocupat als homes, y com sigui que, en totes les èpoques, la organització social, referent al problema econòmic, no ha sigut may aquella pursa equitativa qu'es indispensable pera la vida, ha donat, per conseqüència fatal, una lluita interminable y bestial d'home a home, com negant aquella racional concepció de la superioritat en la especie humana. Es veritat que l'obrer no posseïx aquella superioritat de cultura social, que neix a impulsos d'una sòlida instrucció, sols adquirida per l'estudi aquell, que proporciona al home, la superioritat social inamònica en la naturalesa de les coses, pero es veritat també, qu'un tant de culpa s'emporten els obrers mateixos, perque aquets, com a homes y majors de edat, es racional y llògich que guin guiar les seves accions de vida en profit propi, sense qu'al ferho, vulgui dir qu'hagi de possehir una superioritat intel·lectual extremada. Es la voluntat, l'interés en volguer qu'una cosa sigui, es la fermesa de la propia iniciativa, que dona al home aquella forsa suprema que li fa reconeixer en ell, el ser concient, que sols se mou a impulsos d'una finalitat armònica en tots els ordres de la vida.

Els redemptors de la classe obrera, eixos parasits socials que en tots temps, y principalment en el nostre's nodreixen de la bona fe característica en els obrers, explotant-hi aquell sentimentalisme que'ls hi es propi, es una plaga que l'obrer mateix deu extirpar a forsa d'instrucció ben solidejada per la constància y abnegació en volguer qu'una cosa sigui, qu'al mon la voluntat, es la forsa espiritual en l'individu.

Que l'instrucció es la base fundamental pera que l'home pugui esdevenir aquell ser concient, de caràcter propi, de voluntat ferma y vigorosa, de sentit comú superior y recte, que l'indueix a obrar pensant propiament, y no per influencia estranya, es cosa que'ns ho demostren les diferents manifestacions de la vida colectiva, aquelles que van dirigides per orientacions concretes y determinades, filles d'una superior cultura social en els individus que les accionen.

L'ignorància es un mal major, cal donchs estirpar-lo, que medis sobran pera fer tal cosa. Cal induir-lo al obrer, donar-li ocasió y medis pera que pugui cultivar son intel·lecte, impulsar-lo pera que sigui lo que verdaderament deu esser, l'home concient que no's deixi portar pels mals pastors que'l porten per esterils encontrades, hont sols entre negacions tot viu y's manifesta, que l'obrer deu haver de cercar entre orientacions concretes, lo que sigui una afirmació en la vida dels homes, que tot porta en conseqüència un resumen en el mon de les coses, y aquest no es altre, que'l regoneixement del dret a la vida, per una banda, y per l'altra, el respecte y consideració mutua, que's deuen tenir els sers d'una mateixa especie.

Aquesta es lley que tot ho engloba y res no basta per enfeblir la seva consistència que tart o d'hora, la rahó s'imposarà a les conveniencies particulars que de moment guien les accions socials modernes.

Dia vindrà en que, una cultura social ben solidejada, farà comprendre tal cosa al individu; y'ls obrers, que segons la constitució social moderna, están equiparats a la última capa social, deuen, a mida de propies iniciatives, y secundats per qui pot ferho, cultivar l'intel·lecte, solidificarlo y poguer esdevenir individu de cultura propia, pera que la seva emancipació, sigui ab el temps, una realitat y no una hipòtesis mantinguda per l'ignorància qu'embruteix y denigra al home.

AGUSTÍ PEDRET Y MIRÓ

Una alocució

En el número passat deyem que havíam rebut una alocució dirigida als obrers tramviaris, y de quina avuy ens plau moltíssim copiarne els següents paràgrafs que diuen molt en favor del proletariat tramviari, qui de seguir el camí per ells mateixos trassat pot ben augurarlosi un bell triomf, per dias no llunyans, en la desitjada reivindicació social del seu ram.

Diu així l'allocució:

Als obrers tramviaris

Estimats companys:

Pot donarse ja com un fet la fundació de la Societat del ram, car els Estatuts presentats al efecte per la Comissió organitzadora, han sigut sancionats pel governador de la provincia.

Al constituïrnos en Societat estém donchs dintre la lley, sense que ningú pugui posar obstacles al funcionament de la nova organització, encaminada exclusivament a conseguir el millorament de la situació que atravessém, que empitjorada de dia en dia, va convertintnos en veritables esclaus, sense llibertat, sense independència, sense alé, sense consciència propia, sense desitjos d'esser lliures.

Hora es ja, companys, de que acabi tant vergonyós estat de coses, que diu molt poch, que no diu res en favor de nostra cultura.

La Societat que va a esser constituïda tindrà caràcter esclussiu de resistència, sense finalitat política de cap mena y sens ostentació de tendències republicanas, socialistas ni anarquistas. Serà, en una paraula, el llas d'unió de tots los dedicats al tramvia, los quals quedarán en llibertat absoluta, d'ideas polítiques, sociològiques o religioses, de fruïr d'aquelles que los hi sían més simpáticas, sense que la Societat se fassi solidaria de cap d'ells en cap concepte.

La nova Societat ha d'esser, donchs, d'exclusiva resistència al capital, sense ingerencies d'homes, partits, ni ideals de cap mena, debent esser nostre primer objectiu el feros forta pera la lluita, el d'educarnos, el de posarnos en condicions de lluitar ab ventatja enfront el capitalisme qui, no satisfet ab apropiarse dels beneficis obtinguts ab nostre esforç, aspira a fer de nosaltres un remat d'esclaus, con si los temps actuals en res haguesin canviat d'aquells en que l'esclavitut personal era la base de la Societat.

Devém anar a l'Associació com un sol home, companys tots, convençuts de la gran veritat qu'enclou la fórmula que diu que «la emancipació dels treballadors ha d'esser obra dels treballadors mateixos».

Contra la tirania tenim no solzament el dret sinó que també el deber de protestar, d'aixecarnos sempre que per ella hi hagi ocasió.

No oblideu que los treballadors sols, aïslats, sempre serán vençuts pel capital, que únicament pot ser deturat en sa funesta obra de dominació per l'unió de la classe treballadora.

Recordéu que los obrers de tot el món han degut recórrer a l'Associació pera aminorar la seva esclavitut y los efectes de la crudel misèria.

Penseu que la llibertat, qu'el dret de reunió y d'associació de que avuy disfrutém, lo debém als nostres antecessors, a las lluytas que pera sa conquesta sostinguerem, a la sang que derramaren.

Associantnos, donchs, no farém més que seguir el camí que aquells valents lluytadors'ns indicaren».

Felicitém als obrers tramviaris per la seva iniciativa, y els oferim tant a n'ells, com a tots els demés obrers de altres oficis, las planas de METRALLA per tot lo que sia en defensa de las justas aspiracions del proletariat, avuy com may sense organització gracies als polítichs de ofici.

Estimo al qui prodiga sa ànima, al qui no vol rébrer gracies ni restituïrne, car dona sempre y no vol preservarse.

NIESTCHE.

CINQUANTANARI DE CLAVÉ

DEMÀ
FULLA EXTRAORDINARIA

Del meu calaix

Lo inconcebible

L'esperit d'un lerrouxià es un cahos de contradiccions. No hi ha en ell res que signifi- fiqui equilibri mental, reflexió ni serenitat. Parleu ab un d'aquets sers llastimosos y prompte os convencereu del seu migrat intel- lecte; les seves opinions les seves paraules, els seus fets, tot es un enorme embull, un ve- ritable desconcert. No cal pas donchs tindre una gran invectiva per criticar a una gent aixís. Quan volgueu combatrèls en el terreny de la discussió no teniu més qu'establir llurs propies afirmacions.

Veyemho sinó en un dels principals punts de la nostra divergència: Els anti-solidaris ó mellor dit els lerrouxians, donen com á rahó del odi que tenen á la Solidaritat el fet de que formin també part de aquesta, els carlins, aquells que en unes guerres que ja han pas- sat á l'Historia feren mil barbaritats.

Acceptem que'ls carlins, foren selvatges, mes qui son, digueume, ¿qui son els lerrou- xians pera poguer retreure la *històrica* bru- talitat dels carlins, élls els veritables brutals, els moderns assassins, els eterns atropella- dors del dret, els fuselladors nocturns de ciutadans honrats?

Y la criminalitat dels lerrouxians no es pas d'un altre temps com ho es la dels car- lins, sinó qu'es actual, es d'are y no poden disc lparsen...

¡Ah, els desconcertats, els llastimosos le- rrouxians, quantes enormitats diuen, quants disbarats cometen en llur inconcebible deliri de fanatichs!

* *

Remember

Barcelona, la colossal metropolis, la nos- tra gran ciutat atravessá en un temps un període de pahorós desastre. Una junta se- creta d'assassins va confabularse per l'ani- quilament, per l'extermini de la població...

Y els explossius mortífers colcats covar- dament en els carrers y plasses esclataven arreu sembrant víctimes inocentes, esquitxant de sang la ciutat que's conmovia... Fou una época espantosa de calamitat y de mort, pero'l poble que á tot s'avesa ho va suportar pacientment, resignat, y el temps que tot ho esborra després dels molts anys transcorre- guts ha esvahit per sempre el fatidich recort de les bombes...

¡.....!

ZENGOVISKY

Notes d'Art

III

V Exposició Internacional d'Art

A Rodin tenim que ferli lloch de honor, per son *Homme de l'age d'airan*, escultura correc- tissima de línees y forma, es una veritable aca- demia del natural; l'actitut en que l'ha posat dona vida á tots sos muscles, ab realitat y per- fecció; al artista qu'arriba á produir tan magis- tralment lo Sant Joan que figura en lo Museu de Luxembourg, y altres obres de la mateixa altura, selipot deixar passar «Laresurrecció» si bé millor hauria sigut, d'estar exposat, no esser en lloch tan visible com es, puig obres d'aqueixa mena no fan cultura, fan repugnancia; es una de tantes excentricitats del genial artista...

A fi de referme un xich de les emocions rebu- des, me proposava sortir al jardí, á ple aire, y ab solitut anarles recordant pera saborejarles de nou, quan tingui la mala pensada de sortir per la part esquerra del saló, ahont s'hi veu lo magnífich fragment del que será monument al Dr. Robert; tantes foren les idees que sobre'l mateix se m'acudiren, que ab propòsit ferm continuó cami- nant, á fi de parlarne tal com se mereix en altra ocasió.

Pero mon propòsit queda desfet al trovarme devant d'aquella gran massa de guix, d'en Mani; es innegable que l'home que arriba á dominar la massa de terra que's necessita pera modelar alló, y la domina fentne lo que vol, com ho demostra son autor, no tinga condicions y talent, qu'es obra millor per apreciar son conjunt á un parch, ó entre montanyes, que no en una Expo- sició, crech qu'es cosa innegable, com tampoch es pot negar, que fent art d'aquella mena arribi á convèncer al públich que adquireix obres, al públich que fa viure, el que fa encarreghs aquei- xes obres passan, fent com feu Rodin, primer ex- posant un home com el que figura á la Exposició avans hem parlat, y després produeix un Balzac, y que tal com ell sentia, el qual promogué una re-

volució, si en Mani, veu tal com ho demostra, y sent l'art d'aquesta manera es molt digne de res- pectarlo, si ho fa per ser original, seria contra de sí mateix, y si ens vol dir que alló es una obra mestra no'l creurem, malgrat avuy les tendencies modernes tendeixin més á simplificar, qu'ha construir y á pasarse del natural, que d'estu- diarlo. La clàssica escultura grega, s'admira per sas perfeccions y justesa; son sublims de perfils y correctissimes les cares d'aquelles obres, que serveixen y servirán per estudi de generacions venideres, quant més se miren, més agradables es fan, á pesar de que moltes d'elles no dinen res. Avuy la corrent, vol conduir lo gust per altres indrets, ara's prescindeix en absolut de la forma, per la intenció, la revolució es comensada, ¿cóm acabarà?

(Continuad.)

MOLERA

SUSCRIPCIÓN

Las fortas persecuciones de que som objecte ens obliga á recordar als nostres amichs que METRALLA te oberta una suscripció per cubrir los gastos á que donen lloch los diferents processos que sobre nosal- tres pesan.

Suma anterior: 17445 pessetes.
R. Bacells, 5 pessetes. - J. Bacells, 2 p. - J. Costa, 1 p. - L. Plandura, 5 p. - R. Gousa, 1 p. - F. T., 0'50 p. - Agustí, 0'50 p. - E. Ramón, 1 p. - J. Mòn, 0'25 p. - J. G., 1 p. - P. C., 0'50 p. - M. Romeu, 0'50 p. - J. B. B., 0'55 p. - A. Mayoralito, 2 p. - F. C., 5 p. - R. Vilade- munt, 5 p. - R. Rovira 0'25 p. - J. Arnau, 1 p. - E. Cal- vet, 25 p. - A. Bulbena, 10 p. - J. Riera, 2 p. - T. Ven- tosa 2 p. - V. T. 0'10 - Clodoaldo Burro, 1 p. - M. Ra- vella, 0'50 p. - J. Barges, 0'25 p. - J. Antich, 0'25 p. - A. Julià, 0'25 p. - N. N., 0'25 p. - J. Martí, 0'25 p. - G. Gansa, 0'25 p. - Total 74'15.

(Segueix oberta)

Metrallades

Uns quants senyors han obsequiat a n'En Dario Pérez, ex-director del diari de las columnias, *El Libe- ral*, ab un banquet.

Entre altres persones, hi havia En Sagnier y una pila de sangoneres y ex-cacichs, als qui tant havia procurat ajudar, sense éxit, el *sujeto de referencia*.

No volem saber una per una les persones que hi assistiren, pero si que dirém, que un català que estimi á la terra y als seus fills no podia serhi, per la senzilla rahó de que En Dario Pérez vingué á n'aquesta terra á treballar, innoblement contra d'ella, y á favor dels seus pertorbadors.

El desengany que ha tingut y que l'obliga á marxar de Barcelona, es un premi merescut á la seva con- ducta.

Els *niños rebeldes* (?) ploren, porque, segons ells, es veurán aviat obligats á entrar la seva *rebeldia*.

Pobrets, ens fan tanta llástima, que'ls volém donar un consell; que ho expliquin á n'En Moret ó á n'En Romanones y potser els donarán una ajuda.

Pruebas son amores....

Quan En Salmerón parlava al Congrés, totes les patums de la majoria protestaven.

El Progreso (?) també.

Quan el retòrich Melquiadez parlá, totes aquelles patums aplaudien á rabiar.

Y El Progreso.... també.

Eh, quines coincidencies?

A Capellades, tenen un subjecte que li diuhen J. Costa y Pomés, que escriu lo següent: «Ab tot y valguer tant poch els meus versos.... no'm rebaixaré may á enviar un sol treball literari á cap periòdich solidari».

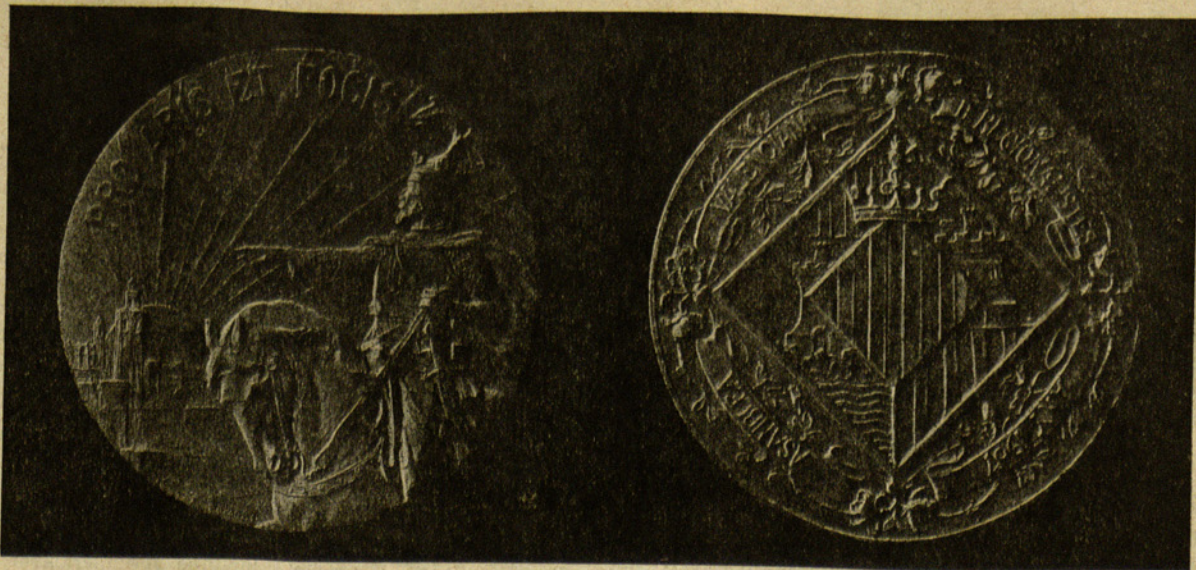
Ben xafat, noy; aixís ens estalviarás la feyna de haverlos de tirar al cove.

Telegrama de sensació.

«Melquiadez Alvarez.—Madrid.
La Junta de este Circulo, (1) en representación del mismo, felicitan á usted calurosamente, por su valiente y sincero discurso en reivindicación de la Demo- cracia verdad; tanta pasión mezquina ha levantado baluartes reaccionarios.

Seguid hiriendo enemigos envueltos en convencio- nalismos, materialidad tristísima en detrimento de la idealidad salvadora.

(1) El circo republicano (?) democrático (?) del carrer de la Portaferrissa.

Medallas conmemorativas de l'«Asamblea Regionalista Valenciana».—Autor: En Anton Parera. Encunyació de la casa D. Rodríguez y Campins

Barcelona, Cataluña, España, os admiran». Ens jugaríem una *pela* que aquest telegrama, per lo llonga, es redactat pel célebre ex-concejal Sr. Burrull. Es ruch per aixó y molt més.

Al conèixer el *discurso entero y pronunciado* per En Melquiadez, li enviarem el següent telegrama: «Melquiadez Alvarez.—Congrés.—Madrid. Catalunya es una Nació. Retém controversia. Senyalém dia. Redacció, METRALLA».

Y no ha contestat; y es comprén; porque ni ell, apesar de la seva xerrameca, ni ningú del mon, es capás de provarnos lo contrari.

Y si hi ha algún maco que ho vulgui provar, que surti, que aquí l'esperém. ¡Olé!

Els nostres revolucionaris ja han fet un altre paper ridícul. Enganyats pel *patró aranya*, han anat á Ma- drid á ferli de comparsa; y tant bon punt arriben *allá dalt*, al sortir de l'estació criden y esvaloten, pero la policia'ls empayta, els pren les banderes, y ells, els revolucionaris (?), apreten á correr, donant aixís prob- es d'un rrrevolucionarisme tant arrelat, que á hores d'are, encare se'n riuen els *madriles*.

Per cert, que havem rebut una carta d'un bon amich nostre, que'ns diu que'ls pobrets van pels carrers de la vila del *oso* tant aburrts y cap cayguts, que inspi- ren verdadera llástima.

Fort, aixís apendrán á no esser tant llusos.

¡Atenció, llegidors!

El Progreso, diari d'En Lerroux, es burla misera- blement dels pobres viticultors del Mitjdia de Fran- sa, y es posa decididament al costat del govern fran- cès, que ha fusellat pels carrers de Montpellier y Béziers, al poble.

No content ab aixó, arremet contra'l socialista ra- dical Jaurès, per haver atacat á n'En Clemenceau pels seus despotismes.

Y fa més, encare; falsifica el motiu, la causa dels successos del Mitjdia, de la manera més escandalosa que l'home puga imaginar-se.

Hipòcritament, rastrenament, diu que la causa del conflicte es la *entrada y generalización de otra clase de bebidas, como la cerveza, que ha venido á perjudicar á los viticultores*, etc., etc.

Els esbirros á tot arreu del mon es coneixen y's de- fensen. La causa veritat, es la protecció que'l govern d'En Clemenceau, l'ex-radical, dona als grans *frusts* de vi artificial, en perjudici del vi natural, qu'es la vida de tot el Mitjdia de la Fransa.

Y devant d'aquest escàndol, que al ensemps que ser- veix per envenenar al poble, l'ensa á la ruina, á la miseria, á mils y á mils de famílies que viuen de l'agricultura, el poble, justament indignat, n'ha pro- testat y ab tota la rahó.

Y el govern d'En Clemenceau, al qual *El Progreso* califica del *Gobierno más radical y progresivo de Europa*, ha respost á n'aqueixes protestes, ametra- llant als qui protestaven, ab tanta severitat y rigoris- me, que fins les tropes se li han revoltat en contra d'ell.

Sols els inquisidors, els homes sense sentiments y d'esperit reaccionari, poden apoyar el draconic pro- cedir d'En Clemenceau, molt radical y democrata á la oposició, y més tirá y absolutista que'l Czar de Russia, quan ha sigut al poder.

Preguem als nostres confreres de la *Llengua d'oc*, que tingan en compte, que si be es cert que *El Pro- greso* es un diari fet á Barcelona, capital de Catalunya, no per aixó te res que veurer ab els catalans, puig el tal diari es tot ell redactat per gent reaccionaria, que no tant sols no son catalans els qui l'escriuen, sino que odien á Catalunya, y inspien totes les seves campanyes, els polítichs centralistes y reaccionaris de Madrid.

El Progreso es un llop vestit ab pell d'ovella, per enganyar y ajudar als governs á explotar al poble.

En lo periòdich *La Cuña* (vol dir *tascó*), portaveu dels fadrins fusters, hi llegim un article dedicat á n'en Tomás Bartrina, que, entre altres coses, diu: *que si acudiren á El Progreso perquè'ls hi publicá las sevas queixas, fou porque cregueren que METRALLA no las hi publicaria*.

Sápija el ciutadà Paradell y ab ell tots els demés ciutadans que METRALLA es un periòdich democràtic de bona mena; defensor de tot lo que siga just, y noble. No tenim exclusivismes per ningú, y en prova d'aixó oferim á tothom la nostra *Tribuna lliure* mentres siga en defensa de la Rahó y la Justicia.

DARRERA HORA.

Acabém de rebre el següent telegrama d'*allá dalt*. METRALLA.—Barcelona.

A l'«Asamblea Republicana», en Lerroux va que- dant á l'alsada del betúm.

Republicans triomfan. Traïdors y pertorbadors, derrotats.

En Villanueva, s'ha tornat boig. En Careaga, es á la presó. Els expedicionaris antisolidaris, han marxat aburrts y convensuts, de que han fet un paper suma- ment ridícul.

MECHITA

NOVAS

—Divendres al vespre, METRALLA publicarà una fulla extraordinaria, tira- da á dos tintas, dedicada á honrar la memoria del gran Clavé, ab motiu del cinquantanari de la fundació de la pri- mera societat coral, fundada pel immor- tal músich-poeta.

—La Redacció de METRALLA, ha sigut honrada per la «Lliga Nacionalista Catalana», de Paris, pera re- presentarla en l'«Asamblea Regionalista Valenciana». Ab molt gust complirém tant honrós encàrrech.

—A tots els qui vulguin anar á despedir als com- panys de METRALLA, que van á Valencia á saludar als assembleistes de la primera assemblea regionalista valenciana, els advertim que la hora de reunió será la de les set del vespre del divendres, al local de nostra redacció.

—El premi de 25 pessetes que METRALLA oferí pels «Jochs Florals» de Rubí, al qui mellor desenrotllés el tema *El nacionalisme y la qüestió social*, ha sigut adjudicat al treball 142, que porta per títol *Armoni- sació*. Lema: *El catalanismo es una cuestión de sen- timiento*. (Maragall). *La cuestión social es una cues- tión de estómago*. (Schaeffe).

Segons noves, resulta esserne autor l'il·lustrat jove y valent propagandista del nacionalisme català, En Raventós.

El felicitém.

S'ha publicat la segona edició de la obra filosó- fica, titulada *Jesus como voluntad*, original del nostre eminent col·laborador, En Diego Ruiz.

Se ven en totes les llibreries, al preu d'una pesseta.

—Divendres, fulla extraordinaria de METRALLA.

—Meeting «Pro Art».—Per iniciativa dels artistes y escriptors Diego Ruiz, Adrià Gual, Pous y Pagés, ignasi Iglesias y la revista *Estil*, diumenge, al local de la «Associació de Lectura Catalana», s'celebrará'l primer acte públich «pro cultura popular». Recoman- nem als nostres llegidors l'assistència al acte, al en- semps que felicitém als organitzadors de tant bella pensada.

—Nostre amich en Xavier de Zengotita ens reco- mana que posém en coneixement de qui tenia interès en sapiguerho qu'es ell qui firma ab el seudònim Zengovisky la secció que dú per títol «Del meu calaix».

—Galantment invitats pel *Orfeó Barcelonés* á una vetllada ab motiu del seu cambi d'hostatge, hi va as- sistir en representació de METRALLA, el nostre com- pany Quintana. Nostre director's feu complert cabal del gust artístich que regna en aquella entitat coral, concepte que ja teníam, mes may está per demés'l poguerho ratificar.

Als qui interpretaren el programa de la vetllada, nostres cordials enhorabonas com aixís mateix al mestre Serra del qual pot dirsen justament que honra nostra terra y á l'art musical.

¡Lástima gran que aquestas mostrars de cultura que enorgulleixen á Catalunya no sian compresas y apo- yadas ayat'ls mereixen!

Avant amichs, honrant á l'Art, honreu á la Patria.

¡Ah! Ens desculdavam de donarvos mercès per la lletra de convit y... pels obsequis de que fereu objecte al company Quintana.

—Cinquantanari d'En Clavé, fulla ex- traordinaria de METRALLA.

—Es digne del major elogi l'iniciativa de l'empresa del Teatre del Bosch. El posar en escena les millors composicions dels grans mestres á preus ben demo- cràtics es fer obra verament educativa, donchs, obra educativa es tot lo que signifiqui aficionar el nostre públich á les grans concepcions, apartantlo aixís de les carrincloneries pornogràfiques del *género chico* ab tot lo seu seguici de *tangos, morrongs* y altres em- brutiments per l'istil.

—Al precis moment de acabar la compaginació del present número, rebem la trista nova, que debó ens ha sorprès, de la mort repentina del antic y conse- quent catalanista, en Joseph M.ª Valls y Vicens regi- dor dignisim del nostre Ajuntament.

En mitj de la pena que la tal nova ens ha causat, sols podem dir avuy que donem á la seva família el nostre pésam més sincer.

Als nostres Corresponsals

Preguem als corresponsals de METRALLA que no hagin encara fet efectiva la primera liqui- dació se serveixin ferho com més aviat millor. á fi d'alleguerir la tasca administrativa. A últim s del mes presentels hi enviarem la segonaliquida- ció, la que'ls preguem ens liquidarán lo més prompte possible.

Y als suscriptors que no hagin encara pagat deuen ferho desseguida, si volen continuar re- bent METRALLA.

Imp. J. Horta.—Barcelona